

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Пещера, 23.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, II ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Велина Ив. Ангелова

при участието на секретаря Тодорка Т. Даракчиева
като разгледа докладваното от Велина Ив. Ангелова Гражданско дело № 20235240100770 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск по чл.26,ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.143 от ЗЗП.

Постъпила е искова молба от **В. Г. Н. с ЕГН-******* от гр.Пещера,ул.“***“ № 25А, чрез процесуалния си представител адв.П. П. , срещу **ответника „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД** с ЕИК200599406 със седалище и адрес на управление: гр.София ,район Младост,ж.к.Младост 3,ет.9 офис 20,представлявано от И. Д. и Д. Н. ,в която твърди,че на 07.04.2023 година между ищеца по настоящото дело и ответника е бил сключен Договор за кредит под №1252956 , по силата на който на ищцата била заета сумата от 300лева за срок от 45 дни.Сочи се още,че съгласно клаузите на договора уговорения ГПР е от 49.93%,годишен лихвен процент от 5.12% .Твърди се още ,че в договора било изрично предвидено,че заемът се обезпечава с поръчителство предоставено в полза на заемотателя от „MULTITUDE BANK“-дружество регистрирано в Малта и представляващо част от групата на кредитора.Уговорено било ,че одобряването на обезпечението се извършвало чрез одобряването на заема като на датата на сключване на договора за заем се сключвал и договорът за гаранция.За услугата по обезпечение на договора потребителят дължал такса в размер на 128.64лева.Сочи още ,че за усвоена главница от 300 лева и за периода на

ползване на заетата сума от 45 дни от заемателя се изисквало да заплати общо сумата от 444 лева ,от която -главница в размер на 300 лева ;договорена лихва от 15.36 лева ,както и таксата от 128.64 лева.Към днешна дата задълженията на заемателя били в размер на 574 лева.Твърди се още ,че по договора кредитополучателят е действал като физическо лице ,поради което договорът има характер на потребителски договор.Счита ,че същият е недействителен на основание чл.22 от ЗПК поради нарушаване на изискванията на чл.11,ал.1,т.9 и т.10 от ЗПК във вр. с чл.19 от ЗПК.В договора кредиторът бил посочил като абсолютна стойност лихвения процент по заема и ГПР като липсвало ясно разписана методика на формиране на ГПР.От издаденото удостоверение за наличие на задължения било ведно ,че задълженията по гаранция са включени към задълженията по кредита ,макар че същите формално са уговорени в полза на трето лице.В случая дължимата такса към MULTITUDE BANK не била включена при изчисляване на годишния процент на разходите.Предвид обстоятелствата,че договорът за заем и договорът за гаранция са сключени в един и същи ден;двете дружества са „свързани лица“ и включването на възнаграждението за гарант в задължението на заемателя за връщане на заетата сума безспорно сочели ,че разходите за гарант са били известни на кредитора към датата на сключване на договора за кредит.Освен това съгласно чл.5 от договора без одобряване на гаранцията не можело да бъде отпуснат заем,с което счита ,че кредиторът е нарушил императивното правило на чл.19,ал.1 от ЗПК и незаконосъобразно не е включил възнаграждението за гарант в ГПР.При включване на възнаграждението за гарант в ГПР ,то действителният ГПР по договора щял да достигне до 800%.С оглед на изложеното е допуснато нарушение на чл.19,ал.4 от ЗПК водещо до нищожност на целия договор ,тъй като търговецът заблудил потребителя за действителния размер на ГПР.От договора не ставало ясно как е формиран лихвения процент от 5.12% -дали същият се изчислявал на дневна база,на месечна база или на годишна база,което не се установявало и от общите условия.Твърди се още ,че клаузата на чл.5 от договора е нищожна на самостоятелно основание като заобикаляща изискванията на чл.19,ал.4 от ЗПК тъй като потребителят нямал право на избор дали да използва услугата по гарантиране на кредита.Предвиденото възнаграждение за дружеството-поръчител водело до скрито оскъпяване на кредита тъй като с включването на възнаграждението

в погасителната вноска всъщност се осигурявал добавък към възнаградителната лихва ,а това представлява сигурна печалба за кредитора.Счита ,че клаузата на чл.5 от договора нарушава изискванията на чл.143,ал.2 ,т.5 от ЗЗП и чл.147 от ЗЗП тъй като същата противоречала на добрите нрави и добрите търговски практики.С оглед на изложеното счита ,че процесният договор е недействителен на основание чл.11,ал.1,т.9 и т.10 от ЗПК във вр. с чл.22 от ЗПК,както и по чл.146 от ЗПК и чл.26,ал.1 от ЗЗД.Моли да се постанови решение ,с което да бъде прогласена нищожността на договор № 1252956 от 07.04.2023 година ,сключен между страните по делото като противоречащ на императивните изисквания на ЗЗД,ЗПК и ЗЗП.При условията на евентуалност в случай ,че не бъде уважен искът за прогласяване нищожността на целия договор то да се прогласи като нищожна клаузата на чл.5 от договора като противоречаща на закона и добрите нрави и като неравноправна.Претендира присъждане на разноски.В подкрепа на твърденията си сочи доказателства.

В указания от съда срок ответникът е депозирал писмен отговор,в който оспорва предявения иск със становището ,че между страните по делото е имало сключен договор за потребителски кредит ,по силата на който ответникът по делото е отпуснал на ищцата заем в размер на 300 лева като заетата сума е следвало да се върне заедно с уговорена лихва в срок от 45 дни.В договора страните уговорили ,че възнаградителната лихва е в размер на 5,12 % ,при ГПР от 49.93% или общата сума дължима от заемателя на заемодателя възлизала на 315.36 лева.Твърди още ,че по силата на чл.5 от договора заемателят е бил длъжен да даде подходящо обезпечение за задълженията си и при сключване на договора ищецът избрал това да стане чрез поръчителство от Мултитюд Банк(Малта).Сочи кредитополучателят е можел да обезпечи задълженията си по кредита по различен начин ,включително с поръчителство от избрани от него физически лица.Самият договорът за гаранция е възмездна услуга ,предоставяна от лице ,различно от кредитора и в случай ,че кредитополучателят направи избор да сключи договор за гаранция с гарант предложен от кредитора този разход не се включвал в ГПР по кредита ,защото не влизал в общия разход по кредита съгласно §1.1 от ЗПК.Моли да се постанови решение ,с което да се отхвърлят предявените икове.

При условията на чл.211 от ГПК е предявен насрещен иск от ответника ,като с определение №642 от 11.12.2023 година съдът е приел за съвместно разглеждане наред с първоначалния иск предмет на гр.дело № 770/2023година по описа на ПщРС предявеният насрещен иск с правно основание чл.79 от ЗЗД във вр. с чл.9 от ЗПК.

В исковата молба по насрещния иск ищецът“ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД гр.София ,чрез пълномощника си юрк.Г. против ответника В. Г. Н. от гр.Пещера твърди,че между страните в настоящото производство е сключен договор за потребителски кредит № 1252956 от 07.04.2023 година като Н. е получила в заем сумата от 300 лева.Съгласно клаузите на договора заемателят е бил длъжен да върне главницата и да заплати договорената лихва на вноски съгласно погасителния план към договора.Уговорено било ,че възнаградителната лихва по договора е в размер на 5,12% на годишна база при ГРП от 49.93% или общата сума дължима от заемателя е в размер на 315.36 лева.Срокът за издължаване на заетата сума бил уговорен от 45 дни като заемателят не бил заплатил никакви суми по повод на погасяване на кредита.Моли да се постанови решение ,с което да бъде осъдена ответницата по насрещния иск да заплати на ищеца сумата от 315.36 лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит ,ведно със законната лихва върху тази сума ,считано от депозирание на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.Претендират и направените по делото разноси.В подкрепа на твърденията си сочат доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът по насрещния иск е депозирал писмен отговор ,в който сочи ,че процесният договор е недействителен на основание чл.10,ал.1 от ЗПК,чл.11,ал.1,т.9,т.10.,т.11 и т.12 от ЗПК във вр. с чл.22 от ЗПК както и на основание чл.146 от ЗПК и чл.26,ал.1 от ЗЗД.С оглед недействителността на договора липсвало валидно облигационно отношение ,въз основа на което ищецът да търси заплащане на главница ,лихви и други разходи по кредита.Моли да се отхвърли предявения иск.Претендира присъждане на разноси.

Въз основа на събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност във връзка с твърденията ,възраженията и доводите на страните и при съобразяване с разпоредбите на чл.235 и сл.от ГПК, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото писмени доказателства: договор за предоставяне на заем от разстояние от 07.04.2023 година; удостоверение за наличие на задължение; преддоговорна информация; Общи условия за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние на „Фератум България“ ЕООД; договор за гаранция се установява, че на дата 07.04.2023 година между „Фератум България“ ЕООД гр. София и В. Г. Н. от гр. Пещера е сключен договор за предоставяне на кредит от разстояние, по силата на който дружество, в качеството на кредитор предоставя в заем на Н., в качеството ѝ на потребител сума в размер на 300 лева (главница) с уговорен срок на погасяване от 45 дни, считано от датата на превеждане на заемната сума. Според клаузите на договора на падежната дата заемателят е следвало да върне на заемотателя общо сума в размер на 315.36 лева, представляваща сбор от следните суми: главница в размер на 300 лева, лихва в размер на 15,36 лева при лихвен процент 5,12 % и ГПР от 49.93 %. Съгласно клаузата на чл. 5 от договора заемът се обезпечава с поръчителство предоставено от Multitude Bank в полза на дружеството като договорът за поръчителство се сключва не по-късно от края на работния ден, в който е сключен договорът за заем. С одобряването от дружеството на предоставеното в негова полза обезпечение, уговорката свързана с обезпечението не може да се отмени нито от заемателя, нито от лицето предоставило обезпечението. Одобряването на обезпечението се извършва чрез одобряването на заема.

Видно от Общи условия за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние на „Фератум България“ ЕООД посочените в договора термини: „гарант“ и „поръчител“ имат следното значение в ОУ и в договора за заем, а именно: „гарант“ е одобрено от дружеството Юридическо лице или Физическо лице, което въз основа на договор за поръчителство се задължава в полза на дружеството да гарантира изпълнението на задължението на заемателя към дружеството по конкретен договор за заем. Информацията за гарантите, които принципно отговарят на условията на дружеството се намира на Интернет страницата на „Фератум България“ ЕООД № ; „поръчител“ е одобрено от Дружеството-заемотател Физическо лице, предложено от заемателя, което въз основа на договор за поръчителство се задължава в полза на дружеството-„Фератум България“ ЕООД да гарантира изпълнението на задълженията на заемателя

към дружеството по конкретен договор за заем.Видно от писмените доказателства договорът за предоставяне на заем е разписан електронно от заемателя на 08.04.2023 година.

Установява се още ,че между Multitude Bank със седалище и адрес на управление:Малта и В. Г. Н. от гр.Пещера е сключен писмен договор за гаранция(поръчителство), по силата на който дружеството в качеството му на гарант предоставя гаранция ,като се задължава да обезпечи изпълнението на задълженията произтичащи по договор за заем № 1252956 от 08.04.2023 година със страни“Фератум България“ЕООД в качеството на заемодател и В. Ненова в качеството на потребител за отпусната сума от 300 лева,за което В. Ненова в качеството на клиент по договора дължи сума-такса за предоставената гаранция в размер на 128.64 лева ,която сума следва да се приведе по банкова сметка на гаранта в размер и по начин посочен в ОУ към настоящия договор.В случая такива общи условия към договора за гаранция на са представени като доказателство по делото.

В приетото по делото удостоверение за наличие на задължение издадено от „Фератум България „ЕООД изрично е отразено ,че към 26.06.2023 година В. Н. с адрес гр.Пещера има активен кредит отпуснат от дружеството с № 1252956 с общо дължима сума от 574 лева ,включваща:заета сума от 300 лева,лихва по кредита в размер на 15,36 лева;такси по Тарифа в размер на 130 лева и такса за банкова гаранция в размер на 128.64 лева.

В случая процесният договор № 1252956 от 07.04.2023 година ,ведно с ОУ има характеристиката на договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, тъй като има за предмет отпускане на парични средства (кредитиране) и е сключен като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора, страните използват изключително средства за комуникация от разстояние,което обстоятелство не е спорно между страните по делото.Съгласно чл. 6 от Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР) договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на

предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. По смисъла на § 1 от ДР на ЗПФУР, финансова услуга е всяка услуга по извършване на банкова дейност, кредитиране, застраховане, допълнително доброволно пенсионно осигуряване с лични вноски, инвестиционно посредничество, както и предоставяне на платежни услуги, а средство за комуникация от разстояние е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременното физическо присъствие на доставчика и на потребителя.

По делото няма спор, че процесният договор попада в приложното поле на Закона за потребителския кредит ЗПК.

Предвиденото в чл. 9, ал. 1 от ЗПК легално определение на този вид договори е следното - договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, поради което има качеството на кредитор по чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Ищецът е физическо лице, което при сключването на договора действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност, поради което има качеството на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК. Доколкото сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, за неговата валидност и последици важат правилата на действащия ЗПК, в глава трета на който са уредени изискванията за формата и съдържанието на договора за потребителски кредит.

Основният въпрос, поставен в исковата молба и мотивиращ претенцията на ищцата за нищожност на договора за кредит е въпросът дали процесният

договор за кредит влиза в колизия с разпоредбите на 19, ал. 1 и ал. 4 във връзка с чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от закона.

Императивно правило по отношение на годишния процент на разходите е установено именно в приложимия Закон за потребителския кредит. По силата на чл. 19, ал. 4 ЗПК годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти от размера на законната лихва по просрочени задължения. Годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита (чл. 19, ал. 1 ЗПК), като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, а в тези разходи се включват лихвите (§ 1, т. 1 от ДР на ЗПК), като общата сума, дължима от потребителя, и сборът на общия размер на кредита (предоставената сума) и общите разходи по кредита за потребителя - § 1, т. 2 и т. 3 от ДР на ЗПК. Изводът, който следва от законодателната уредба е, че кредитополучателят заплаща лихвени и извънлихвени разходи, които като сбор не могат да надвишават пет пъти законната лихва. Съотношението между лихвените и извънлихвените разходи в общите разходи по кредита може да е различно, но това не променя обща сума, дължима от потребителя. Такава промяна може да настъпи при уговорен променлив лихвен процент по кредита - § 1, т. 4 и 5а от ДР на ЗПК.

В случая страните не спорят, че по силата на договорните отношения заемодателят –ответник по настоящото дело е предоставило в заем на заемателя-ищцата по делото сумата от 300 лева, за срок от 45 дни при уговорен ГПР от 49.93 % и лихвен процент от 5,12%. Съгласно клаузите на договора в тежест на заемателя е възложено да осигури обезпечение чрез поръчителство и в случая поръчителството се предоставя от Multitude Bank ,за което потребителят дължи възнаграждение в размер на 128.64 лева.

По силата на чл. 24 ЗПК за договора за потребителски кредит се прилагат правилата на Закона за защита на потребителите, уреждащи неравноправните клаузи в договорите. Клаузите относно извънлихвените разходи по кредита биха могли да са неравноправни, ако предвиждат плащане от потребителя на такси или комисионна в явно непропорционален размер спрямо услугата, предоставяна като насрещна престация (решение на СЕС по дело C-321/22). Във всички случаи преценката за неравноправност изисква от съда да вземе предвид предмета на договора, обстоятелствата около сключването му, останалите клаузи или друг договор, от който той зависи –

чл. 145, ал. 1 ЗЗП.

В процесния случай осигуряването на поръчителство е въведено още като условие за кандидатстване за кредит и **е възможност за увеличаване на кредитоспособността на заемателя,а за да се сключи договор за предоставяне на кредит** кредиторът е въвел като задължително изискване , обезпечаване на задължението за погасяването му с договор за поръчителство/гаранция, било то чрез личен поръчител или чрез професионален такъв, предложен от кредитодателя-(в ОУ изрично предвидено,че гарантите ,които принципно биха отговорили на условията на дружеството се намират на интернет страницата на същото).

Самото "поръчителството" в случая , по начина на създаването му представлява смесване на правните фигури на поръчителство, гаранция и обезпечение.

Разпоредбата на чл. 138 от ЗЗД предвижда, че с договора за поръчителство, поръчителят се задължава спрямо кредитора на друго лице да отговаря за изпълнение на неговото задължение, като в това съглашение длъжникът не участва, но в случая именно той е бил задължен по договора с третото лице.

Формално според настоящия състав кредитополучателят е имал възможност за избор на гарант-професионален такъв или личен гарант ,но в съдебната практика досега не е известен случай на отпуснат кредит от тази финансова институция при обезпечение от личен гарант.

Не се спори от страните по делото,че процесният договор за предоставяне на заем е с дата 07.04.2023 година ,като е разписан електронно на 08.04.2023 година от потребителя ,а договорът за поръчителство(гарант) няма дата на сключване,а е разписан също електронно на 08.04.2023 година от клиента ,т.е и двата договори са разписани електронно от кредитополучателя на 08.04.2023 година .

Неоснователни в случая са доводите на заемодателя ,че не е знаел и не е уведомяван за възнаграждението, дължимо от кредитополучателя към гаранта, поради което е било обективно невъзможно да включи тази сума в ГПР по смисъла на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Видно от интернет страницата на ответното дружество Multitude Bank е

одобрено юридическо лице и партньор на „Фератум България“ ЕООД. В качеството си на гарант Multitude Bank, се задължава да гарантира изпълнението на задължението на Кредитополучателя по конкретен Договор за потребителски кредит, а с оглед т. 4.3 от преддоговорната информация предоставена на кредитополучателя-ищцата по делото е безспорно обстоятелството, че още преди сключване на договора за кредит ответникът-кредитодател е знаел какъв ще е размерът на задължението по договора за гаранция, а именно 128.64 лева, защото тази сума е съобщил на кредитополучателя. Същата не е платена на гаранта предварително, като в договора за гаранция е посочено, че клиентът се задължава да заплати на гаранта таксата за предоставяне на гаранцията по банкова сметка и по начин посочен в ОУ. Такива ОУ не са приложени по делото, поради което съдът не може да установи какви точно са били отношенията между страните по договора за гаранция и дали всъщност таксата не се внася в полза на кредитодателя.

Следователно кредитодателят към момента на сключване на процесния договор е имал информация за този разход от 128.64 лева -около половината от заетата сума. Всичко това води до значително фактическо оскъпяване на заема и до извода, че въпросното възнаграждение за гарант е следвало да се включи при изчисление на годишния процент на разходите по кредита при условията на чл. 19, ал. 1 от ЗПК в качеството му на друг пряк или косвен разход, и така кредитополучателят да има реална представа за дължимото по кредита.

Основен принцип в гражданските и търговските взаимоотношения е добросъвестността и справедливостта, а целта на неговото спазване е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. В конкретния случай накърняването на принципа на добрите нрави в търговския оборот по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД е довело до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение и до злепоставяне на интересите на ищцата, тъй като при включването на този разход в ГПР, то стойността му би надвишила около пет пъти законовия максимум. По този начин с невключване на разхода в ГПР се цели заобикаляне на ограничението на чл. 19, ал. 4 от ЗПК и се стига до нарушение на императивните норми на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

С оглед на изложеното съдът следва да приеме ,че предявеният иск за прогласяване нищожността на целият договор № 1252956 от 07.04.2023 година е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли като се прогласи нищожността на клаузата на чл.5 от същия като неравноправна и противоречаща на закона и добрите нрави.

По предявения насрещен иск съдът приема следното :

От изложеното по горе съдът прие,че процесния договор има характер на договор за потребителски кредит-договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производство по предявен иск по чл. 79 ЗЗД, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит, посочена по-горе и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при

нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 ЗПК в специалния ЗПК.

В случая от доказателствата по делото се установи, че заемателят не е върна заетата сума от 300 лева и след като се установи недействителност на договора, то ответницата по насрещния иск в качеството ѝ на потребител следва да върне чистата стойност или сумата от 300 лева ,ведно със законната лихва върху нея ,считано от предявяване на иска 25.08.2023 година до окончателното ѝ изплащане

С оглед изхода от спора в полза на ищеца по първоначалния иск следва да се присъди сумата от 50 лева –разноски по делото. Последната се представлява безплатно по делото от адв.П.П. от АК- София, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, който е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение

На основание чл. 38, ал. 2 от същия закон, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в Наредба № 1 от 09.07.2001 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В настоящия случай, с оглед т материален интерес, на основание разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адвокатът на ищцата следва да се определи адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева ,а в полза на ищцата разноски в размер на 50 лева ,а в полза на ищеца по насрещния иск следва да се присъди сумата от 150 лева ,в това число д.т. и юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горните съображения, Пещерският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **В. Г. Н. с ЕГН-******* от гр. Пещера ,ул.“****“ № 25 а чрез адв. П.П.-САК иск против „**ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ**“ЕООД с ЕИК200599406 със седалище и адрес на управление: гр.София ,район Младост,ж.к.Младост 3,ет.9 офис 20,представявано от И. Д.

и Д. Н. за прогласяване нищожността на целият договор № 1252956 за предоставяне на финансова услуга-заем от разстояние от 07.04.2023 година като противоречащ на императивните изисквания на ЗЗД,ЗПК и ЗЗП.

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата на чл. 5 от Договора № 1252956 за предоставяне на финансова услуга-заем от разстояние от 07.04.2023 година, сключен между **В. Г. Н. с ЕГН-******* от гр.Пещера ,ул.“****“ № 25 А, чрез адв.П.П.-САК и **„ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД** с ЕИК200599406 със седалище и адрес на управление: гр.София ,район Младост,ж.к.Младост 3,ет.9 офис 20,представлявано от И. Д. и Д. Н. за заплащането на такса гарант, като неравноправна и противоречаща на закона и добрите нрави на основание чл.26 от ЗЗД вр. с чл. 143, ал. 1 от ЗЗП.

ОСЪЖДА В. Г. Н. с ЕГН-***** от гр.Пещера ,ул.“****“ № 25 А,чрез адв.П.П.-САК да заплати на **„ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД** с ЕИК200599406 със седалище и адрес на управление: гр.София ,район Младост,ж.к.Младост 3,ет.9 офис 20,представлявано от И. Д. и Д. Н. сумата от 300 лева –заета сума ,ведно със законната лихва върху нея ,считано от 25.08.2023 година до окончателното изплащане и разноси в размер на 150 лева като до размера на сумата от 315.36 лева **ОТХВЪРЛЯ ИСКА.**

ОСЪЖДА „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД с ЕИК200599406 със седалище и адрес на управление: гр.София ,район Младост,ж.к.Младост 3,ет.9 офис 20,представлявано от И. Д. и Д. Н. да заплати на **В. Г. Н. с ЕГН-******* от гр.Пещера ,ул.“****“ № 25 А разноси по делото в размер на 50 лева.

ОСЪЖДА „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД с ЕИК200599406 със седалище и адрес на управление: гр.София ,район Младост,ж.к.Младост 3,ет.9 офис 20,представлявано от И. Д. и Д. Н. да заплати на адв. П. П. при САК сумата в размер на 400 лв.- адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по делото.

РЕШЕНИЕТО м о ж е да бъде обжалвано пред Пазарджишкия окръжен съд в двуседмичен срок от съобщението на страните.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____